

„Nem tudom, mennyi időm van még hátra. Nem akarok rendezetlenséget hagyni magam után. Legalább annyit világosan meg akarok fogalmazni, hogy mi az, amit gondolok még halálom előtt, mielőtt elnémulok. Két hűség van bennem. Egyfelől az általam látott Jézushoz akarok hűséges lenni, másfelől egy valláshoz, melyet nem választottam, csak beleszülettem abba.”

(Bulányi György)

KORPONAI ERZSÉBET

MÉG MINDIG AZ ÁLTALÁNOSÍTÁS- RÓL ÉS CÍMKÉZÉSRŐL....

Nem, nem vagyok mentes tőle én sem. Csak egyre jobban figyelek rá. Nehéz, mert túlságosan megszoktuk. Mond valaki valamit, beszélgetünk vele pár percet, megosztja a gondolatainak épp aktuális töredékét... és máris címkét kap: ő bal, jobb, egyenes, görbe, ilyen vagy olyan csoport tagja, amik megint általánosítások. Gender, meleg, istentagadó, keresztény, agnosztikus, magyar, görög, meg még ki tudja mi. Címkénk az aztán van rengeteg. :D

Pedig mindenki, igen, mindenki csak egy-egy különálló, egyedi, isten-formás EMBER. (Biztos sokan ismeritek a foltmanók történetét:

- http://tortenetek.network.hu/video/a_foltmanok_mese/a_foltmanok)
- <http://vimeo.com/7263521>)

De ezek a címkék csak egyszerű agytermékek. Ha legközelebb találkozol ugyanazon valakivel, akit már bekegerezáltál, kevés a valószínűsége, hogy más aprópóbb nyitottan tudod hallgatni. Eleve az első címke előítéletével fogsz hozzá állni. Pedig közben az idő és tér változott és benne mindketten. Ez most új helyzet, új szituáció, új ember. Még akkor is, ha kívülről nem látszik a szemünk számára. Bár ha figyelembe vesszük, hogy szemünkkel nem látunk, csak az agyunkban lévő

XIX. évfolyam 5. – 6. szám

2012. június - július

TARTALOM:

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu

Korponai Erzsébet, Még mindig az...	2095
Henri J. N., A tanárság mint vendéglátás	2096
Simone Weil, Kegyelem és nehézkedés	2098
Gavra Gábor, A történelmi kereszténység...	2100
Skrabski Fruzsina, Ahányan így együtt vagyunk	2103
Inczédy Péter, Gyémánt misére...	2104
Inczédy Péter, Miről mi jut az eszembe...	2104
Wildmann János, Kultúrkeresztények	2105
Urbán József, „Kultúrkeresztények” és...	2106
Szathmári Botond, Hamvas Béla, aki...	2109
Juan Arias, Az én Istenem törékeny	2111
Dr. Kelemen Béla, Egyszer volt...	2112
Merza József, A kisközösség	2114
Bulányi György, Mít is akart Jézus...?	2118

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országa megvalósulásáért.»
Elérhetőség; koinonia.tarsak@gmail.com

ismereteink kivételését nevezük látásnak, akkor nehéz észrevenni bármi olyat, ami az agyunk számára új. Ezért is hivatkozik mindig mindenki a gyerekekre. Szó sincs itt semmiféle gyermeki ártatlanságról, amit mintának kellene tekinteni! Az ártatlanság nem erény, csak a tisztaság az, amit viszont rengeteg tapasztalat árán idős korban tudunk elérni, már ha... Szó van viszont az üres agyi mintákról a gyermekek esetében. Sok időnek kell eltelnie, hogy ezek a minták kialakuljanak, ráadásul a felnőttek dresszírozására. De a gyermeki hozzáállás, amit annyi bölcs szorgalmaz, az a nyitottság, a feltétel nélküliesség, az újként, ismeretlenként nézés mindenre. Aki képes ezt a kíváncsi gyereket lelkében megőrizni, azt hülyének fogják tekinteni. Sőt, pszichológiailag infantilisnak. De ha kis szerencséje van a felnőttekkel, akkor belőle lesz a zseni feltaláló, akit tudjuk, csak egy hajszál választ el az örültől, sőt rendszerint ezek az emberek a társadalom számára kezelhetetlenek. (Most azért én csak a máig uralkodó, irányító társadalmat értem, ahol csak